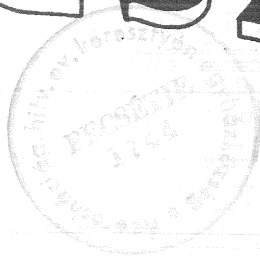
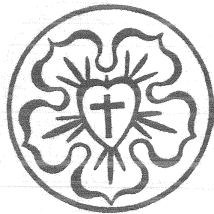

OROSHÁZI

HARANGSZÓ

1995. advent/karácsony

II. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

INGYENES

Ádvent és karácsony

Ismét elmúlt egy egyházi esztendő! Semmivel sem rövidebb vagy hosszabb, mint a polgári év, de mégis más. Általában november végén kimondjuk, hogy ez az egyházi esztendő utolsó vasárnapja, s néha már november végén vagy máskor, mint az idén is, december elején örömmel is, gonddal is sóhatjuk: advent, s jön a karácsony. Öröm is, gond is.

A nappalok rövidülnek, az esti és éjszakai sötétség ránk telepszik. Valóságosan is, jelképesen is. Sokszor nem látjuk az utat. Jó lenne, ha csak a fizikai értelemben vett utat nem látnánk jól a fény hiánya miatt. De az emberi élet sötétsége felettébb nagy, az istentelenség sötétsége már már riasztó méreteket ölt. Ilyesmi lehetett a lelki állapot az özönvíz előtt is! Az emberek akkor sem törődtek se istennel, se emberrel, mindenki vadkapitalistaként élte a maga kegyetlenül egoista életét. A testet-lelket züllesztő éjszakai mulatozókat nem érdekelte, hogy esetleg pihenni akarna a másik, mert fárasztó napja volt, vagy talán csak bánata van, mert ilyen is előfordul, s nem vágyik arra, hogy ízléstelen, trágár ordítózás zúduljon csukott abiakon át is a fülébe. Nem érdekli, hogy esetleg idős ember pihenne meg. Valószínű, ilyesmi lehetett az özönvíz előtti lelki állapot is. Ilyen, mint napjainkban. Örültek nézték Noét, mert imádkozik, Isten előtt hódol, mint ahogy a mai templomjárók sem szeretik, ha kiderül a lépcsőházban vasárnap délelőtti sétájuk célja. Valahol az országban az egyik egyházi szeretetotthonban csak olyan ápoló személyzetet sikerült felvenni, akik közül néhányan nem istenhívők. Semmi baj, mondhatnánk, attól még a munkájukat becsületesen elláthatnák. Nem is azzal volt baj. A lelkész egyszer döbbenten hallotta, hogy a már majdnem agonizáló idős ember Jézushoz imádkozik, s az egyik ápoló azzal szórakozott, hogy cigarettával a szájában Isten nevével szitkozódott és csúfolódott a már majdnem haldokló fülébe és nagyokat röhögött hozzá... Temetőben gyászolók között vonulnak át anya, apa és utá-

na a gyermek. Mit nekik, hogy ott gyászolnak, sírnak. Átvágnak köztük, mint vadkan a bokrokon. Valami ilyesmi lehetett a lelki állapot a bábéli torony építésekor is: nekünk nem számít senki és semmi, átgazolunk mások gyászán, oromen, mindenén. Bőmbőljön a sztereó magán, üvöltösn éjjel a parabolás tv, hörögjön az autó motorja totál túráztatva... nem számít senki, se isten, se ember.

Ádvent és karácsony: illene örülni az előttünk levő ünnepi napoknak. Ádventi koszorú gyertyáit gyűjtjük meg, vasárnaponként mindig eggyel többet. Összesen négyet. Méri az ádventi koszorún négy gyertya van. Legalább a virágboltosok tudnák, hogy négy, s nem kettő, nem három, de nem is öt. A négy gyertya jelképezné, hogy amint növekszik a természet sötétsége, azzal szemben növekedhet a lelki világosság.

Talán, talán mégis vannak, akik meghallják a hívó szót és kivonják magukat az özönvíz előtti tragikus lelkiállapotból, s meghallják, hogy még egyelőre nyitva a bárka ajtaja, még beléphetnek az életet megtisztító, megmentő, megőrző, gyógyító élettérbe. Talán vannak néhányan, akik meghallják a megállító szót, hogy az a megkezdett út a szakadék, pokoli szakadék felé vezet. Az agyon-ivott, agyon-káromkodott, agyon-dohányzott, agyon-éjszakázó élet nem élet, csak tetszélet, csak úgy tetszik, mintha élet lenne. Mert nemcsak tetszhalál van, tetszélet is van. Úgy néz ki, mintha élet lenne, de csak céltalan, reménytelen tántorgás aprócska, múlandó pici, nehezen kicsikart örömöcskék közt.

Ádvent és karácsony - van világosság mégis! Nemcsak kirakat- és neonfény! A világ világossága mutatkozott be: „én vagyok” - mondta. Nem végtet, nem szükségszerűség lelki sötétségben maradni. Legfeljebb vakság kell hozzá. De hátha ez a mennyei fény, hívogató ragyogása napfelkelte lesz sokak szívében!?

Ribár János

AZ ÉN TESTAMENTUMOM

Reményik Sándor *Mi mindig búcsúzunk* c. versében ezt írta: „Valamitől mi mindig búcsúzunk.” Most én is búcsúzom 42 aktív lelkészi évtől, ezen belül 12 és fél évi orosházi szolgálattól. A szolgálataimat támogatóktól, de az akadályozóktól is. Legfőképpen azonban a szolgálataimat elfogadóktól. Végül búcsúzom az Orosházi Harangszó olvasóitól is.

Aki véglegesen elmegy, akár a minden halandók útján, vagy egyéb útból, például nyugdíjazás miatt, ha Isten időt enged rá, felméri azt, amit kapott és arról amit hátrahagy, testamentumban rendelkezik. Ezt kíséreltem meg én is a következő sorokban.

1983-ban egy régi, romjában is szép, nagy gyülekezetet kaptam Istentől. Romjaiban? Lehet, hogy sosem tiltakoznak ez ellen a megfogalmazás ellen. Igaz, a templom nem volt romos, csak nagyon kopott, azonban a gyülekezeti csak árnyéka volt régi önmagának. Többen elmondták, hogy még a második világháború után is annyira tele volt a templom, hogy még a padok között is álltak a hívek. A gyermekek tömegét keresztelték meg, a fiatal párok sokasága indult el az oltártól a közös életútra, olyan esetek is voltak, hogy egyszerre 5 pár is állt az oltárnál. Temetés kizárólag egyházi szolgálattal történt. Az itt leírottaknak valóban csak árnyéka volt az 1983-ban általam látott gyülekezeti életről. Bemutatkozó szolgálatom alkalmával megdöbbentett az úrvacsorázók száma. Öten voltak, és ebből csak ketten voltak az orosházi gyülekezeti tagjai. Iskolai hitoktatás nem volt. A gyermekmunka nagyon kis számú résztvevővel folyt. Csak néhány esküvő, kevés keresztelés volt. Az egyházi temetések száma jelentősebb volt, de azért sok evangélikus testvérünket társadalmi szónokok tomettek el. Harcot kellett folytatnom az akkori temetkezési vállalattal, mert az, összefonódva az avaros erőkkel, hangulatot keltett az egyházi temetések ellen. Nagyon megfogva volt a templomba járók száma is. Gyakorlat volt még abban az időben a templomok elé rendelt megfigyelők. Azért is meg kellett küzdeni, hogy a szociális otthonban is végezhesünk szolgálatot. A leírottakból nyilvánvaló, hogy a társadalmi, politikai körülmények okozták a gyülekezet lelki hanyatlását. Sokakat elidegenítettek az egyháztól. Az egyházellenesség és megfélemlítés elérték egyházromboló hatásukat.

„Isten előtt nincs olyan reménytelen eset, ami feljogosítana minket az imádság és a szolgálat

abbahagyására.” (Günter J / Üzört mi is, az itt lévő, majd később ideérkező fiatal lelkésztestvéreimmel imádkoztunk és szolgáltunk. Idekerülésemkor fontosnak tartottam a gyülekezeti imaközösség megszervezését. Ez a kis közösség azóta is imádságos háttérre a gyülekezetnek. Szolgálatunkban az előtűnik járó és a legnehezebb időkben is hűséggei helytálló lelkésztestvéreink nyomdokán haladva folytattuk azt, amit ők is tettek, az egyház legdrágább kincsét, az evangéliumot hirdettük. Kiszolgáltattuk a szentségeket mindig és mindenhol, amikor és ahol erre igény volt. Közben erősen hittük, hogy Isten, ma is végzi életeteket ajfító, egyházat teremtő és történelmet formáló munkáját. Megtapasztalhatok, hogy „Isten irgalma nagyobb, minisem el tudjuk képzelni.” D.M. Dósis/

Megváltoztak a politikai, társadalmi körülmények, romlóbbá is lehet válni az evangéliumot. Az iskolákban lehet hitoktatni. A városok, az iskolákban lehet országos tevékenységet folytatni, ahogy bővült a szolgálati terület, így egyre több ember ér el Isten igéjé. Ha lassan is, de nő az érdeklődés az igei alkalmak iránt. Jelentősen növekedett a megkeresztelttek száma, több az esketésre jelentkező fiatal is. Mindez Isten hatalmát, irgalmas szeretetét bizonyítja, és azt, hogy Krisztus egyházán „a pokol kapui sem vesztnek... diadalmat” (Mát 16,18).

Ezek után testamentumom ez: a hagyományt őrző orosházi gyülekezet legyen hű az alapító ősök szelleméhez, hallgassa Isten ígését, éljen az imádság lehetőségével, éljen a szentségekkel, kereszteltesse meg gyermekeiket és neveljék őket hitben, hogy majd felnőve az Úr oltára elől induljanak a házasságba. Mert csak így marad a gyülekezet Krisztus egyháza. A Krisztussal való kapcsolat nemcsak a megmaradásnak, hanem a továbbhaladásnak is feltétele. Csak akkor válhatunk meg a szép tervek, iskolák indítása, templom és szeretetotthon építése, ha Isten szentlelkű útját vezetjük. Kizárólag a szolgálati szempontját figyelembe véve, az egyház anyagi javával felelősen gazdálkodva, az önmegvalósítás bűnétől megszabadulva, egymást segítve fognak a feladatok teljesítéséhez.

En pedig, Isten utód szolgája, aki szabad utat kaptam Uramtól a távozásra, új környezetemben is neki szolgálva, imádságaimban szüntelenül kérem őt, hogy tartsa meg irgalmában szeretett, volt gyülekezetemet.

Pintér János

ISTEN VELED! - ISTEN HOZOTT!

Távozó esperesét búcsúztatja, új esperesét köszönti az Orosházi Harangszó.

Az 1994-es jubileumi év után ismét eseményekben gazdag évet zár az orosházi gyülekezet és egyben a Kelet-Békési egyházmegye. Az események sorából kiemelkedik az esperesválasztás, melynek eredményeképpen ismét orosházi lelkész került az esperesi székbe. Szinte a kezdetekig vezethető vissza. és a múlt század közepétől folyamatos az orosházi esperesség. Szimonidész János, a „templomépítő” lelkész lett az önállóvá váló Békés-Bánáti egyházmegye első esperese. A második, Torkos Károly, 1858-ban választott meg erre a tisztségre és viselte 1878-ban történt titokzatos eltűnéséig. Ettől kezdve Orosházán egészen napjainkig folyamatos volt az esperesi illetve főjegyzői hivatal.

Századunkban Kovács Andor, Koszorús Oszkár, majd Pintér János viselték ezt a tisztséget - közben Benkő István is vezette rövid ideig az egyházmegyét, mint megbízott esperes.

Ez év őszén gyülekezeteink a törvényben előírtak szerint lefolytatták a választást. Ennek eredményeképpen majdnem teljes egyhangúsággal került az esperesi székbe Ribár János igazga-

tó lelkész, míg a megyei felügyelői tisztségre Benkő Pál, eddigi felügyelő kapta meg a gyülekezetek bizalmát a hatéves ciklusra.

Szívünket egyszerre tölti el öröm és szomorúság. Néhéz szívvel búcsúzunk Pintér János esperes úrtól, aki 12 éven át igazgatta az egyházmegye dolgait. A teljes embert igénylő orosházi lelkesi szolgálat mellett az esperesi teendők is egész embert kívánnak. A hittanórák János bácsija, a bibliaórák, istentiszteletek igehirdetője, az egyházmegyei vizsgálatok, látogatások végzője volt egyszemélyben az, akitől most búcsúzunk. Nyugdíjba vonul, de nem nyugalomba. Már zsebében van a kisegítő-lelkészi megbízatás. Nagy munkabírását ismerve kérdeztem: Honnan volt erő az emberfeletti munkához. A válasz valahogy így hangzott: Felülről és oldalról. Felülről, attól, aki nemcsak küld a szolgálatba, de hordoz is a mindennapok harcaiban. Oldalról, attól, akit segítőtársul rendelt melléd Isten. Feleségem valóban másik felemként volt segítségemre mindenben.

Búcsúzunk tehát, de egy szál továbbra is egyházmegyénkhez fogja kötni távozó esperesünket. Zsinati tagságát - kérésünkre, és a zsinati elnök kérésére

- továbbra is megtartja, tehát bennünket képvisel e törvényhozó testületben.

Szomorúságunk mellett örömünk az új egyházmegyei elnökség indulása. December 16-án együtt kérjük majd az áldást Ribár János esperes, Benkő Pál felügyelő, illetve a többi tisztségviselő szolgálatára. Mindnyájan érezzük, tudjuk, hogy nehéz feladat vár rájuk az átalakulóban lévő egyházmegye vezetésében. Az Egyház Ura adjon ehhez erőt nekik is „felülről és oldalról”.

Pintér esperes úr távozásával egyúttal megürül az orosházi gyülekezet egyik lelkesi állása is. Pillanatnyilag nincs megoldás ennek betöltésére, ezért Dr. Harmati Béla püspök Láng Pál segédlelkészt küldte ki gyülekezetünkbe 1995. december 1-től határozatlan időre.

Szeretettel fogadjuk segédlelkész urat és kedves feleségét. Kívánjuk, hogy áldott lehessen a szolgálatban köztünk töltött idejük.

Szomorúság és öröm van a szívünkben. Egyszerre mondjuk:

ISTEN VELED! - ISTEN HOZOTT!
ISTEN ÁLDJA a távozót, maradót,
érkezőt!

Győri Gábor
lelkész

Tisztelt Esperes Úr!

Pintér János Testvérem!

Talán különösnek találod, hogy most a hivatalos ünnepesség előtt itt lapunkban - az OROSHÁZI HARANGSZÓ-ban intézem Hozzád soraimat. Nem a régi mondás vezérel, mely szerint a szó elszáll, az írás megmarad. Csupán az a tudat, hogy ott és akkor, amikor a szavak kiváló mesterei köszöneteiket mondának Neked a közöttünk végzett szolgálataidért - elhalkulna az én szavam.

Gondolataimat, melyek a nálunk töltött idő alatt bennem összegyűltek, mégis szereimem megosztani Veled.

Még jól emlékszem beiktatásod alatt mondott prédikációdra, amikor kiváló elődeid hervadhatatlan érdemeit idéztél, mellyel egyházunk felvirágoztatásán fáradoztak. Méltatlan utódnak gondolván Magadat - talál féltél a Rád váró felelősségtől. Pedig akkor még nem tudtad, hogy a történelmi mozgások milyen nagy feladatok elé állítanak, melyek fokozatosan veszik igénybe erődet. Hogy közben követél-e el hibát? Bizonyára, "hisz mindannyian hibázunk emberek vagyunk.

Mégis ezek eltörpülnek az eléd tornyosuló feladatok sikeres megoldása mellett.

Te - akit a számodra oly kedves dunántúli tájakról a szolgálat idevezérelt az országnak ebbe a lélekszívár sarkába -

kezdetben bizonyára magányosnak érezted Magad. Hiszem, hogy közben rájöttél; ezekben a zárkózott szívekben azért a segíteni akarás szándéka is föllelhető és ez erőt adott munkádban.

Ittléted alatt rácsáfoltál arra a régi mondásra, miszerint „Az öreg fa idegen földben nem ereszt gyökeret.” Nem-hogy gyökeret eresztettél nálunk, hanem lelkésztársaiddal és kiváló pedagógusainkkal új élet sarjadását segítettél elő óvodánk és iskolánk beindításával. A jó munka érzésével végezheted számadásod.

Most, amikor nyugdíjba vonulásod alkalmából további életedre Isten áldását kérem, elmondhatjuk; a nemes harcot megharcoltad, futásod elvégezted, a hitet pedig Veled, velünk együtt azok a gyermekek is megtartják, akiket az iskolából bocsátotok útjukra.

Megköszönve a közöttünk végzett szolgálataidat - visszatérve a számodra oly kedves Dunántúlra - arra kérlek, tartsál meg bennünket jó emlékezetedben.

Tisztelettel:

Tóth Kálmán
ny. nyomdász
presbiter

A megénekelt Luther

Ez év október 29-én és november 19-én gyülekezetünk ifjúsága Győri Gábor lelkész vezetésével zenés darabot adott elő SEMPER REFORMARI - Reformációs hangképek címmel. Ezek a „történelmi” tények, de ami mögöttük van, az szubjektív dolog. Például az, hogy a főszereplőnek mekkora öröm, hogy ő énekelhette Luther Márton szerepét, holott egy éve még az egyház környékén sem lehetett őt látni. Hogyan is élted át az egész eseményt, kedves Márton barát? - kérdezte a szerkesztő Nagy Ervint, aki ezt válaszolta:

Mindenek előtti teljesen a magaménak éreztem a darab mondani-valóját. Istennek hála, tavasz óta sokat személyesen is élélhettem abból, amit Lutherkém előadtam. Rádöbentem, hogy az első négy jelenetben a megszentelődés iskolája rejlik. Korábbi éveim során gyakran, de néha még most is érzem azt a kétségbeesést, amit a szerepben elhangzó mondatok jellemeznek: „ egész életem egy reménytelen futás ... nem tudok megnyugodni ... nem találok békét...” Aztán én is kaptam valamit, ami ugyanolyan meghatározó volt az életemben, mint Luther számára a totonyólanény. Tavasszal, előszörban Ribár János igehirdetés nyomán meghatározóva vált számomra Jézus Krisztus feltámadásának ténye, és eljutoitam oda, hogy Jézust Megváltómnak és Urannak akarom elfogadni. S bár az előadásokon nem tudtam valószínűságon eljátszani, hogy „Márton könnye csordul”, - esetleg ha profi színész lennék - tavasz óta többször mélyen, könnyekig megrendített a felismerés, hogy milyen hatalmas ajándékot kaptam az Úrtól: új életet és üdvösséget. Azóta pedig megélem azt, amit Luther a harmadik jelenetben énekel: a hívő ember élete naponkénti megtérés keil hogy legyen. S a következő lecke: vállalom-e hitemet a többség ellenében, gúny, sőt véltak ellenében is, ahogyan Luther tette? A lecke fel van adva számomra, számunkra és örömmel tapasztalom, hogy közöttünk is egyre többen szeretnénk ezt az iskolát járni!

Számomra nagyon fontos ez a közösség, amelyben a darabot előadtuk. Az igazán ellenére, vagy azzal együtt - a példák előtt a szívem majd' kiugrott a helyéről - nagy öröm volt együtt énekelni. S tudom, hogy minket nem csak a zené szeretete köt össze, hanem megváltónk személye is!

Szemek bizon érvelők, hogy Luther Márton házasságáról és családjáról is felvilágosítottunk egy képet. Ezen a téren van talán a legnagyobb nyomorúság a világban. Nem lehetünk elég jó házasok Luthernek, amiért ilyen példát élt el. S nem tudom, Győri Gábor tisztában van-e azzal, hogy mekkora jól tesz velünk, amikor az igazi keresztyén házasságról beszél nekünk (például az ifjúsági héten Csákváron is), amikor hangsúlyozza annak fontosságát olyannyira, hogy az előadásba is betette, mi több, az egészet a

maga életével hitelessé is teszi számunkra. Mi, az ifjúság tagjai vélhetően előbb-utóbb szintén családós emberek leszünk, s hiszem, hogy ennek a magvetésnek meglesz az eredménye a mi életünkben is.

Nagyon szeretem ezt a csapatot, a kicsiktől egészen a már szülőkig, a hangszerekektől egészen azokig, akiket aíg lehetett a darabban észrevenni, annyira a háttérben voltak, de akik ugyanolyan fontosak, mert nélkülük nem lett volna teljes az egész vállalkozás.

Végül szeretném Győri Gábertól kezve, aki a darabot megírta és megzenésítette, egészen Zaián Beátiáig, szorít mindenkinék, akik részesei voltatok az előadásnak, megköszönni, hogy együtt énekelhetünk, szerepelhetünk, hogy együtt lehetünk, hogy együtt lehetünk.

DIAFÓNIA

... eretek, itak, nőszültek, férjhez mentek, egészen addáig a napig, amíg Nőé be nem ment a bárkába.

Szarajevói iszonyatos felvételek. Aké nem látta, annak nem lefesthető, annak továbbra is csak szöveg, a név értéke annyi, mint bármelyik idegrongyoló reklámszövegnek.

Pár kép az amerikai cinizmusról: valahol büszke magyar katonákkal eljuttatják a háborút. A magyarok győztek!

A másik csatornán tömény erotika, a vörös és fekete élményítő sűrűsége.

Valahonnan a gyermeki messzeségből pedig előjön egy ember. Lassan, egyenes tartással, szomorú szemekkel. Kalapácsot vesz elő és hosszú léceket kezd összeszedegetni. Távolabb tőle széles mosollyal félhangosan ejtik el életük legjobb vicceit. Lesajnáló tekinteteket hanyagul úsztatják végig a munkájába temetkező fölött. Bentől férfias rohángás robban ki, ami följebb dobja az alaphangulatot. Belekötnek, de ő nem néz fel, görcsösen megszorítja a kalapácsnyelet és üti a szöveget.

Szólj mindenkinek, akinek kelljen, már nem kell szólnia - Már nem kell szólnia?

Mivel unalmas a figura, odébbállnak tobzódni, lerészegedni.

Tudja mindenki miképpül Mindenki.

A bárka is elkészült.

A levegő nehezedett, egyre nyomasztóbb lett minden. Mintha két könnyesepp hullott volna az égből... aztán egyre több ... és még több.

A táncoló lábak alatt szétfröccsen a víz és csak mikor visszahúzza a bokát, akkor válik a kacagás réműletté. Gyorsan zárnak ajtót és ablakot.

- Mi bent vagyunk, azok meg odakint. - elhessegetik a tolakodó gondolatot:

- Aztán mi következünk ...

Vajon közöttük volt-e valaki, aki imára emelte a kezét?

Toth Ildikó

Látogatás a toronyban a tűzörnél és Mihók bácsinál

Anno: 1946.

Két évszázados nyomorúság reccsen lépéseink nyomán, ahogy felkapaszkodunk az evangélikus templom tornyának lépcsőjén. Egy-két riadt pók szalad lépteink zajától ijedten, ez itt mindössze az élet jele. Kilencvenöt lépcsőt mászunk meg, néhányszor beleütjük fejünket az alacsony kiszögelésekbe, amelyek a félhomályban alattomosan meghúzódnak. Végre elérjük a haranglábat. Alatta csendesen ketyeg a pontosságáról és rozsdás óralapjáról híres toronyóra.

Az első élőlény, akivel találkozunk, a tűzország állandó megfigyelője, naponta hat órát tölt itt, ügyelve a „vöröskakas” esetleges garázdálkodásaira. Most is, míg beszélek vele, szembe a távolba tekint és kezében a távcsővel fordul felém.

Nem unalmas idefönn a toronyban a hat óra szolgálat?

- Egyáltalán nem mondható unalmasnak - feleli. A környező házak udvarai elég változatossággal szolgálnak. Elszórakozunk. Az udvarokat úgy ismerjük már, mint a sajátunkat.

Lenézünk a magasból a déli napsütésben pihegő városra. Néma csend uralkodik körülöttünk. Kocsik és autók zörgése szűnyogzúgásként hallatszik ideig. A csendbe lépcsőnyikorgás keveredik, Mihók bácsi jön, a harangozó. Kezét törött ellenzőjű sapkájához emeli és csendesen köszön: Jó napot!

Felkaptat a másik harangozó is, Madarász István és kurta pipájából vígan eregeti a füstöt, miközben dohányzacskóját a rozsdabarna korláthoz veregeti.

Háborúba ment a nagyharang

- Hová lett a híres orosházi nagyharang? - érdeklődünk a két harangozótól.

- Elvitte a háború a szép öregharangukat - sír szavukban a fájdalom, érezni, mennyire szívükhöz nőtt és bizonyára megsiratták, amikor letaszították a mélységbe, - de most talán visszakapjuk, hisz béke lesz. Már rátaláltunk Csepelen * a jó öreg harangunkra. Még nem tudtuk visszaszerezni. Úgy halljuk, mások vetettek szemet rá. Talán kivételesen, mint ritka harangot, mégis visszakapjuk.

- Miért nem kürtölnek most is fertály óránként?

Eltűnt a két kürt és csökkent a létszám is. Az egyik kürt nemrég megkerült és most a múzeumban van. Beszélgetésünket egy pillanatra megállítja az öreg óra ütése, amely szép akkurátusan üti a négy kicsit és a tizenkét nagyot, jelölve annak, hogy dél van. Előbb még mind a két harangozó mellettem állt, most már

csak az egyik harangozó támaszkodik a falnak, a másik a déli harangszót húzza. Megnépesedik alattunk a város, siető embereket parancsol haza a párolgó étel.

Villanyégő kell a toronyba

- Mikor mennyit harangoznak napjainkban? - faggatózom tovább.

- Az esthajnali és hajnali harangozás elmarad, - magyarázza Mihók bácsi -, mert a nagyharang háborúba ment. Tűz esetén se verjük már félre a harangokat, mert az emberek csak esztelenül futottak a tűz helyszínére és legtöbbször a tűzoltókat hátráltatták a kíváncsiságukból. Az 1942. évi árvíznel viszont félrehúztuk a harangot. Akkor kellett az ember nagyra gátra.

- Miben szenvednek itt a magasban hiányt?

Így nem tudjuk elmondani - válaszolják -, mert ami hiány, az odalenn a földön is az. A fizetésünk nem tart lépést velünk, pedig sokszor rohanunk ám fel a toronyba, ha a templomba hívjuk a népet, vagy éppen az utolsó útjára kongatunk valakinek.

A tűzorségi megfigyelő is közbeszól: nincs a toronyban villanyégő és bizony sokszor kell kitapogatni a lépcsőt, ha nem akarjuk, hogy másnap nekünk húzza valaki az „utolsó utat”. Mindössze öt-hat égről volna szó, de a mi fizetésünk nem futja az ilyen „fényűzési cikkekre”, pedig vettünk volna már. A vezető érintetlenül kígyózik a kopott falon, amelyen a látogatók kézjegyei tarkállanak. Csak égő kell, semmi más, a fizetés a forint erősödése után rendeződik talán. Vigyáznak itt ránk - a tűzör a vagyunkánkra, a harangozók az imánkra és megadják a kíséretet nekünk ki a sírig.

Ügyeijünk mi is kicsit rájuk, tegyük égőket az elárvult lámpákba. Érezzék összetartozásunkat viharban, napsütésben, éjjel és nappal, fenn a toronyban.

/k.j./

* Pontosabban:

A nagyharangra a nagytétényi Hungária Vegyi- és Kohóművek telepén találtak rá. 1945. novemberében Fürst Ervin ig. lelkész felkereste az említett telepet és ott sértetlen állapotban megtalálta az orosházi ev. nagyharangot.

A harang 1947. nyarán kerülhetett vissza helyére.

/Az orosházi ev. egyház jegyzőkönyveiből./

Szívből gratulálunk Góg Anikónak

Első pillantásra csodálkozhat a kedves olvasó, hiszen Góg Anikót már majdnem mindenki köszöntötte abból az alkalomból, hogy triálon junior világbajnok. Az orosházi médiabirodalom, vagyis a rádiók, a helyi Napló köszöntötte, sőt a Polgármesteri Hivatalban is megszerítették Anikó kezét, és dicséretes módon anyagi támogatásban is részesült az említett Hivatal részéről a kitűnő junior sportoló. Gratulációnk nagyszerű győzelme alkalmából szívből jövő. De van egy érdekessége is ennek az ügynek, számunkra kedves érdekessége, amit nem hallgatnunk el. Ugyanis egyetlen apróságot sikerült figyelmen kívül hagynia minden tájékoztató szervnek. Nyilván úgy hagyták figyelmen kívül, hogy érdektelen mellékkörülmény. Végül is nem csodálkozom felette. Hogy mi az az egyetlen „apróság”, amit sehol senki nem akart kimondani??? Az tűnjön ki abból az írásból, amit e bevezető után közlünk Anikó osztályfőnökének tollából.

„A szenzáció hullámai már elcsendesedtek a városban, ám ez semmit nem von le a csaknem hihetetlen teljesítmény értékéből. Itt él köztünk egy valódi világbajnok, aki elkápráztatta eredményével az óceánon túli sportrajongókat is, s akitől ránézésre mégsem gondolná senki, hogy 16 éves léteire ennyi élmény van mögötte: Stockholm, Mexico és egy csomó aranyérem.

Anikó osztályfőnökének, osztálytársának lenni hálás vagyok, de ez nem a világsikernek köszönhető elsősorban. Másfél év óta hozzánk tartozik: mozgékony, vidám egyéniséggel, önmirónikus humorával, esendes ragaszkodásával. Hogy a sport központi helyet foglal ez az életében, arról már az első osztálykiránduláson meggyőződhattünk: míg a többiek az igazak álmát aludták, ő hajnalban már a gáton futott, a szabad strand hideg vizében úszott (szeptember végén!) - csak éppen a kerékpárt nem hozta magával. Kerékpár edzése azonban naponta megyen, hiszen

gyopárosi lakásuktól az iskoláig csak egyszer oda-vissza 10 km. Ilyen eset azonban ritkán van, mert az elmúlt évben szabadon választott nyelvi órára is járt, részt vett mindenben, amit az osztály vagy az egyházi tagozat szervezett. Ezek miatt gyakran délutánokként vissza kellett kerékpározni. Velünk volt a szociális otthonokban, a karácsonyi, húsvéti műsókroknak aktív szereplőjeként - sőt néha még arra is jutott ideje, hogy tanuljon.

Mozgalmas és szigorúan programozott életében nincs üresjárat, így elfoglaltságai mellett „csak” négyes tanuló. Nemrég biztatták, javíthatna még az átlagán, hogy ebből is hiválót hozzon. Mosolyogva válaszolt: 4,2 - futásban biztosan menni fog.

Miért mondtuk el mindezt éppen ennek az új agnak a lapján? Góg Anikó kétszeres triálon világbajnok az orosházi Yáncsis Mihály gimnázium egyházi tagozatának II. osztályos tanulója. Szerénységéhez méltóan viseli a hirtelen megnőtt népszerűséget azzal a hittel, hogy győzelméért - szorgalmán és kitartásán kívül - VALAKI másnak is köszönettel tartozik. Legjobban jellemzik őt saját szavai, a nagy verseny előtt írt, barátjának szóló leveleiben (az indiszkrétívó az esetben megbocsátható): „Életem eddigi legnagyobb próbája előtt állok. Tudom, Isten csak azt engedni a dobogó legfelső fokára állni, aki mindent megtett érte tisztességesen, hogy odajusson. Nemcsak a sportban, de emberileg is. És aki oda feláll, azt én tisztelni fogom...”

Bánkiné dr. Borbély Mária

II/d. osztályfőnöke

Anikó köszönjük! Aki is, amit elértél, aki is, amit megvallottál! Isten áldjon és segítsen tovább ezen az úton. Ilyenkor mi, csüggedt felnőttek visszakapunk valamit a jövőendő generáció iránt, rengeteg ok miatt megtépzott hitünkéből.

Szerkesztő

Evangélikus Általános Iskola Alapítvány

Alapítva: 1991. szeptember 1.

Az alapítvány célja: — az 1992-93. tanévben indult evangélikus általános iskola /tagozat/ személyi és tárgyi előkészítésének segítése
— a folyamatos munka személyi és tárgyi feltételeinek biztosítása
— karitatív oktatási és kulturális tevékenység szervezése és működtetése
— iskolai célok megvalósításához való támogatás nyújtása

Az alapítvány székhelye: Evangélikus Lelkész Hivatal, Orosháza, Thék Endre u. 2. szám.

Az alapítvány nyitott, melyhez csatlakozhatnak bel- és külföldi természetes és jogi személyek.

Az alapítványi célokkal és feltételekkel történő egyetértés esetén az alapítvány részére pénzt utalhatnak át, illetve fizethetnek be, valamint más vagyoni értékű dolgot, jogot vagy tevékenységet

BEMUTATKOZIK A GYÜLEKEZET ÖVODAJA

„Jöjj Jézusunk, hű barátunk Óvodánkba Téged várunk...”

1995. szeptembere óta 5 évi előkészület után lett óvodánk Evangélikus Hajnal Óvoda.

Isten szeretetének és kegyelmének érezzük, hogy ebben a megkeseredett, problémákkal teli világban lehetőségünk van arra, hogy a legkisebbekhez eljuttassuk az evangélium üzenetét.

Naponként gondolok mély hálával az orosházi gyülekezetre azért, hogy a továbbélés lehetőségét felismerve támogatja intézményünket. De ugyanígy hálás szívvel gondolok a szülőkre is, akik jóindulattal, nyitottsággal, együttműködéssel vesznek részt az egyházi óvoda munkájában. Nem tudom, mennyire érzik, hogy gyermekeik lelki nevelésének biztosításával olyan kincsset adnak a kicsinyeknek, mely csak ebben a földi világban szereshető meg, és az örökkévalóság felé mutat.

Óvodásaink számára Isten közelében élni természetes öröm, nyitott szívvel, ráhagyatkozó bizalommal tekintenek erre a világra, amelyet Ieremiának szeretetből adott mindnyájunknak. Ebben különbözünk minden más óvodától, valódi ismereteket, teljes tudást közvetítünk gyermekeinknek, a látható és a láthatatlan világról egyaránt.

Óvodánk működését az egyházon kívül az önkormányzat, és a szülők közössége alapítványon keresztül anyagilag is segíti. A mindennapok gondjainak megoldását az Óvodai Bizottság vállalta fel, teljeskörű, Győri Gábor vezetésével. Így a gyülekezet tagjai közvetlenül vehetnek részt óvodánk mindennapjaiban.

Az egyházi szeretet kérdését, az adventi várakozás esendjében reményekkel, bizalommal indulunk tovább, mert tudjuk, Urunk elhordoz minket, ügyünk az Ő kezében biztonságban van!

Úr Jézus Krisztus!

Köszönjük Neked, hogy megajándékoztál bennünket a lehetőséggel, nyitásban járhatunk.

Köszönjük, hogy szolgálathat állítasz minket.

Köszönjük, hogy hirdethetjük evangéliumod örömszenesét.

Amen

Révészné Tóth Erzsébet
az Evangélikus Hajnal Óvoda
vezetője

Őszi elmélkedés

Ezidén gyönyörű volt az ősz. Az októberi napfény melegeit fényzőzönnel árasztotta el a földet. Lágy simogatása gyengéden, észrevétlenül festette át a tájat, arany és bíbor ragyogássá változtatva a nyár harsogó zöldjét. Szélid búcsútás sábjaja suhant át a lombok fölött és csilámló levelek hullottak alá a földre.

A természetek virágpompája feledtetni látszott az őszi, lassan mégis a gyász és az emlékezés töltötte be a csend birodalmát. Halottak Napjára előjöttek az élték, hogy megemlékezzenek eltávozott szeretteikről. Így tették ezt eleink, így tesszük évről évre mi is.

A korán leszálló alkonyatban csak a gyertyák és mécsesek lángja világítja be a sírokat.

Pelidézom a múlt sok-sok kedves, szép óráját, s közben megtelik a lelkem kínzó önváddal.

Ó Iram, Te tudod, hányszor vétettem meg gondolatlan, szeretetlen szóval, türemlenetséggel, mulasztással, figyelmetlenséggel azok ellen, akiket nekem adtál. Saját gondom-hajom foglalt el, amikor pedig megértő szóra, törődésre lett volna szükségük! Kicsinyes önzésem fogva tartott, kegyetlenségem okozott öröm helyeit, és ez már javátelhetetlen, már késő! ... késő!

... aztán esendesen, bízattalan zengtel bennem az üzenet: „Kegyeltombol, hű által”. Nem késő, sohasem késő, csak fogadd el a kegyelmet, csak ragadd meg a feled nyújtott kezét! Igen, hűbel es áltattal fogadd el a kegyelmet, az örökkévalóság reményességét! Hidd, hogy a síri sötétségben téli fényben és örömben vannak ők és egykor majd boldog lesz a viszontlátás!

Adáig azonban, amíg tart a földi lét, addig küldetésem és feladataim teljesítésén kell fáradoznom minden erőmmel és igyekezettel, s mert ez még mind kevés, naponta kell kérnem mennyei Atyám segítségét, hogy szavam és eszelkedetern nyomán áldás rakadjon, hogy életem szolgálat legyen.

...Már búcsúzik az ősz, átléptük december küszöbét...

A kegyelmes Isten engedje, hogy a világ minden szomorúságai déventi várakozás, majd igazi karácsonyi öröm váltsa fel!

Fürst Enikő

Levelezőink írják:

Kedves levelet kaptunk még a nyáron egy „őreg, szerény 80 éves nyugdíjas” testvérünktől, aki többek között ezt írja: „Az evangélikus szeretetotthon megvalósításához képességeimhez mérten ezzel a szerény összeggel szívvel hozzájárulok. Én azt szeretném, ha ez ... sokaknak, betegeknek, elesetteknek, magányosoknak, öregeknek szeretetotthona lenne. Bárcsak a gyermekeket is szeretetre és tisztességre nevelhetnénk. A mai eszeveszett világban az ember nemcsak az élő világot, hanem azzal együtt önmagát is elpusztítja. Kérem a Mindenhatót, hogy világosítsa meg az emberek elméit... D.i. egy szerény 80 éves nyugdíjas”

VALASZ sokak kérdésére a Szeretotthon ügyében:

Sajnálatos technikai hiba miatt újra át kellett gondolnunk nagy célunkat, a szeretetotthon ügyét. Hála Istennek, hogy még időben sikerült felfedezni azt a nem jelentéktelen hibát, miszerint a Dozsa Gy. út végi épület statikai probléma miatt alkalmatlan az átépítésre. Ugyanis az épület alatt pince van, s ez okozza a nagy gondot. A pince boltíve annyira gyenge, hogy nem szabad rá semmiféle falat építeni. Másrészt a szobák belmagassága is túlzott, nem igazán célszerű egy ilyen (4,5 m) magasságú szobát álmennyezetet kibővíteni. De ha csak ez lett volna az egyetlen probléma, akkor ezt még elfogadtuk volna, de sajnos a pince boltíve nem teherbíró. Tehát az egykori esendőriaktanya, későbbi fiúkollegium stb. nem alkalmas arra, hogy szeretetotthonná alakuljon át.

Keressük a megoldást, s abban reménykedünk, hogy értelmes, kölcsönösen hasznos tárgyalásokban kezdhetünk a jelenlegi Önkormányzattal, s nem zárkoznak el gondunk megoldásának lehetőségéről. Mindenképpen keresünk valamilyen megoldást, ezt a régen égető, súlyos és fontos kérdést nem hagyjuk megoldatlanul. Kivártó imádkozás, gyülekezeti és közegyházi összefogás szükséges ahhoz, hogy eljőjjön az a nap, amikor hálát adhatunk majd Isten segítségéért, s úgy tekinthetünk vissza mostani nehézségeinkre, mint ami hitünket megpróbálta ugyan, de Isten segítségébe vetett bizalmunkat nem ingatta meg.

Tehát ezt a szép tervet a nehézségek ellenére sem adtuk fel, hisszük, hogy rövid időn belül kedvező megoldást találunk.

Folytatás a 8. oldalon

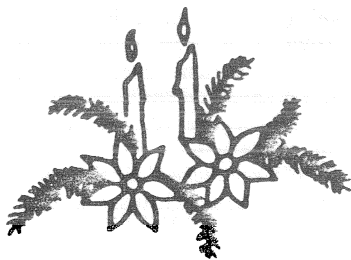
A 7. oldal folytatása

Kedves és tanulságos levelet kaptunk egy testvérünktől, akinek a neve és a címe a szerkesztőségben. Néhány fontos részletet idézünk. Ezt írja:

„Tisztelt Szerkesztőség! Az Orosházi Harangszó újság II. évf. II. számában megjelent "Erre is figyelni kell!" című íráshoz fűznék néhány megjegyzést a teljesség igénye nélkül. Orosházán az evangélikusoknak szép templomuk van a hitélet gyakorlásához. A hitélet gyakorlásának középpontja minden gyülekezetben a templom. Az 50-es években is pontosan lehetett tudni, hogy mikor van istentisztelet a templomban. Sőt napközben is be lehetett térni csendes imára, tiszta gondolatokra, akár a fásrasztó piacozás után, vidéki út során, télen és nyáron. Mára ezek a lehetőségek beszűkültek, mivel istentiszteletek után ritkán találni nyitva a templomok ajtait. Nagyobb városokban esetleg még vannak nyitott templomok. Nemcsak a hitét gyakorló embernek van szüksége a templom különleges surágására. Az arra járó ember néha készletet érez, hogy beérve megmártózzon a légkörben, akár egy percnyi időre is.

A keresztyén ember a hétköznapjait a társadalom sokszínű közegében éli. A mai társadalmi hangulatot figyelembe véve a keresztyén embert viseli meg a legjobban a mindennapok problémája, elsősorban, mert I e k b e n viseli meg. A hívő ember lelkileg kitikkadva érkezik a templomba, sivatagból az oázisban, ahol csend, ének orgonaszó, ige, imádság és ige-hirdetés van, és ebben az atmoszférában talál a szomjas lélek felüdülést, feladataihoz iránymutatást ... A templom a legcsodálatosabb építmény a szélesre tárt ajtaival, s körülölel benne az Isten és üzen számunkra változtatás nélkül."

Köszönjük a kedves levelet!

A ZÖLD MÁRVÁNYKÓ TITKA

A helytörténetírás köztudottan olyan alkotói terület, mely hosszadalmas anyaggyűjtést s levéltári kutatást igényel. Mivel jelen sorok írója az orosházi temetők történetének feldolgozásával próbálkozik, az Orosházi Evangélikus Egyház Levéltárában folytathat kutatásokat.

Levéltárnyi irat, jegyzőkönyv nem regény, hogy bárki nekiüljön és elolvassa azokat. A kutatás csapdája viszont, hogy az ódonillatú fóliánsok lapozgatása közben nemcsak a választott témához tartozó passzusokon áll meg a kutató tekintete, így történik meg, hogy a „mellékes” feljegyzések egy idő után egyháztörténeti anyaggá sokasodnak. Az alábbiakban közreadott esemény csak egy a levéltárban rejtőzködő történések közül.

Az utóbbi 101 év múlása olyan eseményt is feledésbe merített, mely a 250 éves évforduló ünnepét melegebbé, színesebbé tehetné volna. Az egyház egyik korabeli jegyzőkönyvének tanúsága szerint Orosháza község és az ág. hitv. ev. gyülekezet alapításának 150 éves emléknapján, 1894. október 13./14.-én Zombába küldöttsége, élén Dr. Láng Frigyes tiszteletbeli főorvossal Zombáról hozott hantokat nyújtott át Harsányi Sándor lelkésznek. A régi zombai ev. templom- és temetőhelyről magukkal hozott hantokat: „a templomban, az oltár elé egy zöld márványkövel jelzett helyre, szelencébe zárva letétetni rendelték.”

1894. folyamán még egy közgyűlési jegyzőkönyv rendelkezik a hantok méltó elhelyezéséről: „jelentő elnök, hogy a Zombáról hozott hantok az oltár elé egy kő alá elhelyeztetek. Tudomásul vétevén feikéri az egyháztanács az igazgató lelkészt /Harsányi Sándort/, hogy egy színes kőcsockba megrendelése felől intézkedjék.”

Veres József lelkész a 150 éves emléknapról szerkesztett könyvecskéjében, melyet 1895-ben az ev. egyház költségén ezer példányban /178 forintokért Veres Lajos gyorsajtóján nyomattak ki/, szintén megemlékezik a jeles eseményről: „... a kegyeletes emlék gyanánt számunkra hozott zöldelő hantokat... a templom oltára előtt egy kőlap alá helyezte el a gyülekezet.”

Kerestük a zöld márványkővet, nem leltük! Vajon melyik mas kő alatt nyugszanak a zombai hantok?! Ha valamiképp meg tudható volna, érdemes lenne az utókor számára megjelölni.

Verasztó Antal

ESEMÉNYEK, HÍREK

Szenteste (december 24.) délutánján 3 órai kezdettel megtartjuk ebben az esztendőben is a gyermekek karácsonyát. Szerény ajándékkal szeretnénk gyermekeinket meglepni, de a lehetőségeink az általános gazdasági helyzet miatt nagyon korlátozottak. Köszönettel vesszük, ha testvéreink adakozó szeretettel támogatják ezt a célunkat. Kérjük, hogy a felnőttek - keresztszülők, szülők, nagyszülők - támogassák a gyermekeket abban, hogy erre a szentestei alkalomra is eljussanak.

XXXXXX

Hagyományossá vált az **éjfélti istentisztelet karácsony éjszakáján**. Idén is szeretettel várjuk a testvéreket és minden kedves érdeklődőt, akik velünk együtt akarják ünnepelni az evangélikus templomunkban Jézus Krisztus urunk születését. **1995. karácsony éjjel 11.30-kor** kezdődik ez a szép zenés alkalom, amelyre Győri Gábor lelkész készül a fiatalokkal, hogy most is széppé, emlékezetessé tegyék a karácsonyi ünnepet.

XXXXXX

Mi a helyzet az egyházi adóval?

Igazából ilyen nincs is. Lényegében törölni szeretnénk a rossz ízű „adó” szót az Egyház szóhasználatából. Törekvésünk okát nyilván nem kell magyaráznunk. Viszont az egyházközségnek mégis meg kell oldania bizonyos feladatokat, amelyek pénzbe, nem kevés pénzbe kerülnek, s amihez semmiféle külső támogatást nem kapunk. Ilyen feladat minden esztendőben a jelentős mennyiségű és és méretű épületeink karbantartása, különösen a templomé. Mindig kell javítani a tetőzetet, csatornákat, jó lenne erősíteni a fűtést, hogy kellemesebb légkör legyen egy-egy téli vasárnapi istentiszteleten is.

Tehát igaz, nem nevezzük adónak, de mégis szeretettel kérjük a testvérek anyagi támogatását, hogy a reánk háruló feladatainknak eleget tudjunk tenni.

Folytatás a 9. oldalon.

A gyülekezet anyagi életének három fő forrása van: 1. az istentiszteleti offer-torium, illetve perselypénz, 2. a nem adóknak, hanem egyházfenntartói járuléknak nevezett bevételi forrás, valamint 3. az adományok.

Furcsa megfigyelésünk a következő: sokan talán nem is tudják, hogy a hitbéli döntésen túlman az egyháztagság annak a függvénye, hogy valaki név szerint, címmel befizette-e az adott esztendőre az egyháza fenntartására számt összeget! Szavazati joggal az rendelkezik, aki rendezte a járulékát. Igaz, hogy Isten ügye nem anyagi kérdés, de nyilvánvalóan missziói hatása van annak, ha rendben tudjuk tartani az épületeinket.

Nagy szeretettel kérjük tehát azokat, akik az időn nem rendezték volna még az egyházfenntartói járulékukat, hogy szíveskedjenek pótolni az esztendő hátralévő részében. Hétfőtől péntekig naponta 8-12. között van erre lehetőség. Köszönjük!

XXXX

MEGHÍVÓ - szeretettel meghívjuk a gyülekezet minden tagját, a minden érdeklődőt arra az alkalomra, amikor Dr. Harmati Béla, a déli egyházkerület püspöke Orosházán az evangélikus templomban 1995. december 16-án délután 2 órai kezdettel beiktatja hivatalába az új esperest és az újraválasztott egyházmenegyei felügyelőt. Mint más forrásból már köztudott, a nyugat-hétkési egyházmenegye gyülekezeteinek presbitériumai 10:1 illetve 11:1 arányban megválasztották esperesnek Kibár János igazgató lelkészt, valamint viész Benkő Pál egyházkö-ségi és megyei felügyelőt.

Az ünnepi istentiszteletet ünnepi közgyűlés követ, s utána este hétre látja vendégül az egyházmenegye a püspökét, a gyülekezeti elnökségeket, a meghívott vendégeket. Ha valakinek kedve van csatlakozni ehhez az esztalközösséghez, megteheti december 12-ig. Összege: 300 Ft.

Szeretettel biztatjuk a presbitereket, testvéreket, hogy akinek ideje van, töltse velünk ezt az alkalmat. Tekintettel a terem befogadóképességére, kb. 40-50 fő jelentkezhet a meghívott vendégek mellé.

XXXXXX

Minden szombaton este - kivéve az ökumenikus alkalmakat - 19 órai kezdettel felnőtt ifjúsági összejöveteleket tartunk. A korhatár viszonylagos, immárgy 16-17 éves kortól 25-30 éves korig bárkik szeretettel várunk ezekre az alkal-makra. Az egyik célja a vidám közös éneklés, a kölcsönös figyelmet erősítő beszélgetés, másrészt ezek az alkalmak tanulási lehetőséget is jelentenek. Ke-resztyénségünk egyik legfontosabb forrása hitünk tartalmának tanulása. Jézus nem véletlenül nevezte első követőit tanítványoknak.

XXXXXX

Nagyon komoly lelki haszna van annak, ha a napot Isten igéjével tudjuk kez-denii. Ehhez nyújt kitűnő segítséget a Hivatalunkban illetve minden gyülekezeti alkalommal kapható **Útmutató**. Ebben az összefüggésben ajánljuk nagy szere-tettel a reggeli áhitatokat is. A reggeli áhitatok alapigéje mindig az Útmutató-ból való. Reggeli áhitat van **minden kedd és minden péntek reggel 8 órai kezdettel**.

XXXXXX

Tartjuk minden hónap első keddjén a presbiteri és képviselői bibliórakát. Céljuk a gyülekezeti kötődés erősítése, a feladatok tudatosítása, a közösségi szellem erősítése, a hit elmélyítése. Tartjuk továbbá a szeretetvendégségeket is, de nem tudjuk betartani a régen szokásban lévő harmadik vasárnapot, ezért kérjük, figyelje mindenki az istentiszteleti hirdetést.

XXXXXX

A **Harangszó** gyülekezeti újságunk csak periodikusan, évente 4-5 alkalom-mal tud megjelenni, de Egyházunknak van heti újságja is, az „Evangélikus Élet”, amire szintén szeretnénk felhívni a figyelmet és szeretnénk, ha minél többen olvassák. Megrendelhető a Hivatalunkban keresztül is. Szerkesztősége-től is, és minden gyülekezeti alkalom kapcsán is megvásárolható.

XXXXXX

Evangélikus Egyházunknak Sajtóosztálya és Könyvesboltja is van, sajnos csak Budapesten. De így is módunkban áll értékes vallásos könyvek megren-delése, amelyek komoly karácsonyi ajándékok lehetnek.

2. sz. Általános Iskola

Isten iránti hálával, szeretettel tu-datjuk, hogy az egyházi tagozatos 2. sz. iskolában az 1995/96-os tanévben 59 1. osztályos gyermekünk kezdte meg tanulmányait az egyházi osztá-lyokban. A tagozaton összesen 211 tanuló (19 osztály). Az egész iskola tanulói létszáma: 457 fő, peda-gógusainak száma: 42 fő. Az egyházi tagozaton 25 nevelő foglalkozik a gyermekekkel.

Folyamatos lelki továbbképzésben részesülnek az egyházi iskola neve-lői. A nyár folyamán Sopronban 20 nevelő létszámú tanfolyamra 20 nevelő az Evangélikus Intézményi Egyetem által szervezett pedagógus konferencián.

Tanév elején az orosházi evangéli-kus egyház szociális vezetésében csen-desnapon vehetett részt minden érintett nevelő.

Hétfőnként lelkészeink szolgálatá-val az iskola nevelői áhítatait kezdik a hetet.

Gyermekeknek testi nevelését szol-gálja az 1. osztálytól hozzatett in-gyenes uszásoktatás, melynek költségeihez az evangélikus egyház jelentősen hozzájárul.

Az 1. osztályban a városi iskolák közül egyedül az egyházi tagozaton biztosítjuk az ingyenes idegen nyelv oktatást gyermekeinknek. Ez a neve-lői szeretetszolgálatnak köszönhető, akik a tanítást ellenszolgáltatás nélkül végzik.

Fontosnak tartjuk a szabadidő ér-telmes eltöltését, ezért a következő lehetőségek állnak tanulónk rendelkezésére:

- mozgásjavító táncoktatás
- zeneiskolai előképzés helyben az iskolában
- smolt szintű sporttevékenységek, versenyek
- ismerkedés a számítógéppel
- egyházi iskolai énekkar
- hangverseny és színházi látogatás
- rendszeres találkozások az öku-menikus ifjúsági csoporttal

A gyermekek hazaszeretetének erősítése érdekében szorgalmazzuk a honismereti kirándulásokat, külön-ösen az Ópusztaszeri Nemzeti Emlék-park látogatását, a Feszty-körkép megtekintését.

Megköszönjük azok szíves támo-gatását, akik iskolai könyvtárunk fej-lésztéséhez hozzájárultak azzal, hogy lemondtak a tankönyvségélyről. Szí-vesen fogadják gyermekeknek szó-ló, hitméllyítő, vagy más témájú könyvek adományozását is.

„Az Úr csodásan működik...”

- beszámoló az 1995-ös nyári kéthetes orosházi kántorképző tanfolyamról

Kilencvenöt júliusában tartottuk meg az ötödik nyári tanfolyamot Orosházán. Nagy volt az érdeklődés, 43 jelentkezőből a tanfolyamon 37 hallgató vett részt. Az öt tanfolyam közül ezen volt legnagyobb a részvételi arány. Orosházáról heten vettek részt a tanfolyamon. Volt egy kardoskúti hallgatónk is. A megye többi gyülekezete közül a mezőberényi, gerendási és a csabacsüdi egyházközség vette igénybe ezt a lehetőséget és küldött kántorjelölteket a tanfolyamra. A többi hallgató az ország egyéb gyülekezeteiből és Erdélyből érkezett. A tanfolyamon tíz előadó oktatott. Közülük kettő egy-egy hétre meghívott lelkész volt, mivel fontosnak éreztük, hogy legyen külön lelkésze a tanfolyamnak, aki minden energiáját arra tudja fordítani.

A tanfolyamon előadók és hallgatók ideje reggeltől estig be volt osztva. A hangszeres oktatás mellett volt énektanulás, szolfézs, énekkar, karvezetés és lelki nevelés az áhítatokon. A hivatalos énekkönyvünk énekmagyarázatát gyülekezetünk egyik tagja, Révész Rita ismertette meg a rábízott növendékekkel. Az énekkari munka is jelentős szerepet játszott a tanfolyam életében. Célja nem csupán az volt, hogy szolgáljunk a vasárnapi istentiszteleten, hanem emellett sok más fontos szerepet töltött be. Először is közösségi, összetartó, egymásra figyelő munkát követel meg az énekkarosoktól. Majd önző, ön-központú világunkban fontos a közösségi életre, egymásra figyelésre, a másik türelemmel való elhordozására nevelés. Az énekkar csak akkor képes a szolgálatra, ha minden egyes tagja önfegyelmével, a karmester irányítására figyelve együttműködik a kórus többi tagjával. Lényeges az is, hogy lelki énekekkel, keresztény szövegekkel foglalkozunk. A sok próba, a többszöri eléneklés, valamint a dallammal való könnyebb szövegtanulási hatására ezek a lelki tartalmú szövegek és a hozzájuk tartozó dallam mélyen beleivódik az éneklőkbe. Jelentős még az is, hogy a fáradtságos, kitaró munka meghozza gyümölcsét, a kórus eljut arra a pontra, amikor örömmé válik számára egy-egy kórusmű eléneklése. A kántorképzőn való énekkari munkának célja az is, hogy a leendő kántorok minél több művel ismerkedjenek meg, és ismeretüket hasznosíthassák saját gyülekezetükben. Örömmel, hogy gyülekezetünk fiataljai közül, akik nem a kántorképző résztvevői voltak, néhányan bekapcsolódtak a kántorképző énekkarának munkájába.

Az áhítatok szintén fontos elemei a tanfolyamnak. Nem mindegy, hogy egy kántor milyen szívvvel és lelkülettel látja el szolgálatát. A kántori szolgálatban a zene és az ige szorosan összekapcsolódik, fontos, hogy a kántor értse az igét, az ének és ige összefüggését. Az első héten Széll Bulcsú kispesti, a második Győri János Sámuel pezsztenterzsébeti lelkész hirdette Isten igéjét, valamint bizonyos alkalmon a helyi lelkészek is szolgáltak: Pintér

János esperes, Ribár János igazgató-lelkész és Győri Gábor lelkész, aki egyben a tanfolyam egyik hangszeres oktatója volt. Az esti alkalmakon Bírák könyvét vettük sorra és rengeteg tanulságot vontunk le jelenlegi életünkkel kapcsolatban belőle. Beszéltünk többek között arról, hogy ahogyan Izráel életében a második nemzedék, amely már nem vett részt a honfoglalásban, elkényelmesedett, megelégedett mindazzal, amit elődei kivívtak, nem bizott Istenben és nem hajította végre utasításait, ugyanúgy a mostani gyülekezeteink is megelégedettek mindazzal, amit őseik cselekedtek, semmi újat és többet nem tesznek hozzá, nem törekednek újabb célok felé, elkényelmesedett és eláposodott a hitéletük. Az ilyen gyülekezetekben következnek Isten népére a különböző lelki problémák, Isten nem szól, nincs élet, nincsenek szolgálók, adakozók, üres a templom, nincsenek úrvacsorával élők... stb. Voltak olyan áhítatok, amelyek bizonyágtételek hangzottak el a már régebben és a tanfolyamon megtértek részéről egyaránt. Az alkalmak nyitottak voltak, a gyülekezet is részt vehetett azokon. Örömmel szolgált, hogy voltak olyan gyülekezeti tagok, akik szinte minden igei alkalmon együtt voltak velünk. Hisszük, hogy mindezek az alkalmak, és a kántorképző egésze nagy áldással fog szolgálni az orosházi gyülekezetnek. Hitemet arra alapozom egyrészt, hogy többen bekapcsolódtak a gyülekezetből a kántorképző életébe, másrészt Isten sokaknak indította a szívét adakozásra. Itt szeretném megköszönni a gyülekezet vezetőségének igazán pozitív hozzáállását a kántorképzőhöz, valamint az egyes gyülekezeti tagoknak adakozó szeretetét. Ez a beszámoló azért készült el, mert a tanfolyam jórészt a gyülekezet támogatásával jöhetett létre, így tartozunk ennyivel a gyülekezetnek.

Az orosházi gyülekezetek kívül támogatta a tanfolyamot a Mezőberényi I. kerületi, a Kardoskúti és Monori Evangélikus Gyülekezet is. Az ő adományait is köszönjük.

A tanfolyam végén ének- és bibliaversenyt rendeztünk. Az énekvérseny célja az, hogy a leendő kántor ki tudjon állni a gyülekezet elé és szép énekléssel be tudja mutatni a megtanulandó éneket. A második kategóriában első helyezett Győri Gábor Dávid lett, aki megtanulta mind a 248 dallamot, és mivel hibátlanul elénekelte a kiválasztott énekeket, megkapta a maximális - 1250 - pontszámot. Második a csabacsüdi lelkész fia, Pathó Gyula lett 1085 ponttal, aki nagyon szép énekléssel örvendeztette meg a zsűri tagjait. Harmadik helyezett pedig Cselhi József 1021 ponttal, aki szintén gyülekezetünk tagja.

A bibliaversenyen hat csoport indult. A csoportoknak Bírák könyvéből kellett felkészülniük. Az utolsó feladat Bir.16.28. értelmezése és átültetése volt mai élet-helyzetbe színdarabon keresztül. A verseny nyitott rendezvény volt, azt hiszem, az érdeklődők, akik eljöttek, nem bánták

meg, mert többségében a lényegét jól megragadó, ötletes, ugyanakkor humort sem nélkülöző darabokat tekinthettek meg. A bibliaversenynek is van a játékon, a Biblia megismerésén kívül célja. Meg kell tanulni az egyes csoportok tagjainak a csoporton belüli összefogást és együttműködést.

Szombaton, július 29-én közös úrvacsorai istentiszteleten vettünk részt. Az alkalom szintén mindenki számára nyitott volt. Szolgált a kántorképző énekkara is. Istentisztelet után hangszeres bemutatót tartottunk a gyülekezeti teremben. A résztvevők számot adtak arról, mire jutottak két hét alatt. A tanfolyamot ebéd zárta, melyen a vendégek és a tanfolyam résztvevői orosházi specialitást, a bográcsos marhapörköltet kóstolhatták meg.

Színessé tette az idei kántorképzőt az is, hogy Finta Gergely orgonaművész orgonaejtje éppen a tanfolyam idejére esett. Gyönyörű orgonadarabok szólaltak meg J.S. Bach és J.L.Krebs művei közül az orosházi evangélikus templom igen értékes és szép hangú orgonáján. Érdemes eljónni és meghallgatni, mi mindenre képes ez a hangszer a maga 19 regiszterével és két kopulájával! A műsorban tekintélyes mennyiségben hangzottak el korálfelelőgozások, melyek kifejezetten az evangélikus egyházzene sajátjai. Egy egész korálpartita is elhangzott. A Jézus, világ Megváltója kezdetű korál Bach tizenkét rövidebb részben dolgozta fel az ének eredeti versszakainak megfelelően. Vasárnap délután a kántorképző résztvevői Finta Gergely előadása nyomán betekintést nyertek abba, hogy hogyan fejezi ki Bach zenén keresztül az előbb említett korál egyes versszakainak üzenetét, tartalmát. Az orgonaesten szintén szolgált a kántorképző énekkara. Igét Győri János Sámuel hirdetett, Jel. 15. alapján: „Mind a keresztény zenés áhítat egy főpróba, előkészület a nagy koncertre az Űveg-tenger partján.”

Isten valóban csodálatosan működött közöttünk: volt elég jelentkező, érdeklődő, a nehéz anyagi helyzet ellenére mégis akadálymentesen működhetett a tanfolyam, volt elég kétékezi segítők, a tanfolyam bizonyos alkalmaita bekapcsolódtak a gyülekezet és az ifjúság néhány tagja. Sok áldásban lehetett részünk az igehirdetéseken keresztül.

Igaz ugyan, hogy a gyülekezet szeretetothon építésébe kezdett és ez az egyházközségnek nagy anyagi megterhelést jelent, de úgy gondolom, a múlt ápolása mellett nagyon fontos a gyülekezet jövőjének építése. A kántorképzőn lehetőség nyílik arra, hogy Isten igéje fiatalokat szólítson meg akik ezáltal bekapcsolódnak egyházunk életébe.

Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, el is végzi azt a Krisztus Jézus napjára. Úgy van, úgy legyen. Ámen.

Széll Éva
kántor

és Bányai Anikó leánya: Anikó Mónika 1995. október 1-én, Pap István Pál és Hevesi Klára fia: István 1995. október 1-én, Dravec Tibor és Kakukk Julianna leánya: Ildikó 1995. október 15-én, Sáfrány György és Bokk Éva fia: Szabolcs 1995. október 15-én, Molnár Zoltán és Kis Veronika fia: Róbert 1995. november 5-én, Bajor István és Kollár Angéla gyermekei: István Viktor és Cintia Adrienn 1995. november 12-én.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

Temetések

1995 május 12 -

özv. Dér Józsefné /Horváth Jolán 86/, Rideg Istvánné /Sárközi Mária 94/, Sajtos Pálné /Sovány Anna 59/, Benedek Erzsébet /84/, Süle Lajosné /Juhász Rozália 92/, Kiss Jolán Zsuzsanna /74/, Szigeti Mihály /92/, Szabó Józsefné /Széi Erzsébet 86/, Drahot Istvánné /Horváth Ilona 73/, Stemmer Rozália /85/, Bencsik Jenő /65/, özv. Hegedűs Istvánné /Gombkötő Erzsébet 80/, Bolla Lajos /57/, Gondör Sándorné /Kunok Margit 47/, Kristóf Lajos /90/, Tóth Ferenc /67/, Dénes Mihályné /Piltz Julianna 88/, Rác István /80/, Szabó István /77/, özv. Ágoston Antalné /Berta Margit 86/, özv. Verasztó Istvánné /Ravasz Zsuzsanna 90/, Süle Istvánné /Csizsár Etelka 89/, Ravasz István /70/, Koszorus Oszkár /81/, Takács Ferencné /Madarász Etelka 85/, özv. Mislzai Antalné /Horváth Zsuzsanna 75/, Horváth Jánosné /Farkas Mária 63/, Radics Ernőné /Babics Erzsébet 53/, Gajdác Mihályné /Varga Margit 84/, Fekete József /75/, özv. Madarász Sándorné /Kiss Jolán 83/, Szemenyei Bálintné /Barna Kataián 52/, Kabódi Bálint /88/, Plenter Imre /88/, Fekete Bálintné /Sin Etelka 71/, Fejes Mártonné /Szita Katalin 59/, Tóth B. Istvánné /Vörös Ilona 78/, özv. Kunos Józsefné /Séllei Julianna 86/, Lászik András /64/, Kabódi András György /50/, Ádász Ilona /89/, Berta Sándorné /Szabados Tóth Irén 72/, Székács Józsefné /Szemenyei Róza 90/, Bolla Sándor /88/, Jároli Kálmán /90/, Süle György /64/, Horváth Mihály /54/, Szabó Bálint /87/, Bondár István /80/, Horváth Józsefné /Mihálka Julianna 99/, Kozó Mihályné /Kiss Rozália 77/, özv. Kunos Mihályné /Fehér Etel Zsuzsanna 97/, Grót Sándor /77/, Vigh Pál /70/, id. Sente Lajos /72/, özv. Baranyai Antalné /Iglitz Rozália 81/, Jankó Sándorné /Hajdu Ibolya 60/, Orsi Zoltánné /Lászik Judit 62/, Bartus József /65/, özv. Kurucz Andrásné /Bors Etelka 84/, özv. Molnár Károlyné /Varga Eszter 82/, özv. Szemenyei Józsefné /Plenter Rozália 81/, Antal Jánosné /Dér Ella 61/, Abordán Györgyné /Kocsis Etel 71/, Dr.Kocsondi Németh Lajos /83/, Hári Sándor /74/, Benkő Lajos /74/, Tóth Mihály /82/, Jankó Lajos /83/, Zs.Szabó Istvánné /Gyarmati Erzsébet 71/, Madai János /73/, Kovács Ferenc /65/, Szabó Antalné /Biro Zsuzsanna 84/, Rideg Béla /67/, özv. Vári Szabó Bálintné /Gombkötő Etelka 97/, Németh Ferenc /67/, özv. Domoki Antalné /Fazekas Rozália 87/, Szemenyei János /91/, Bencsik Mihály /90/, Balogh József /61/, özv. Fekete Ferencné /Tóth Zsuzsanna 93/, Tóth Benedek István /74/, özv. Madarász Mihályné /Sinkó Julianna 81/, Liska Pál /83/, Fehér Ferenc /80/, Molnár Pálné /Boros

Ibolya 65/, Ádám Istvánné /Deák Julianna 87/, Szemenyei Józsefné /Sárközi Irén 54/, Kondacs Istvánné Horváth Julianna 80/, özv. Bódi Endréné /Keszera Margit 76/, id. Lázár János /82/, Leitner Sándor István /60/, Kiss József /78/, Tóth Jánosné /Benkő Gizella 91/, Tóth Samu Béláné /Ravasz Irén 74/, ifj. Kunos János /37/, Dr.Marsal Jánosné /Török Anna 77/

„ÉN VAGYOK A FELTÁMADÁS ÉS AZ ÉLET; AKI HISZ EN BENNEM, HA MEGHAL IS ÉL”

A Harangszó ujságunk adományokból tartja fenn magát. Most is köszönetet mondunk azoknak a testvéreknek, akik névvel vagy anélkül hozzájárultak az ujságunk életéhez.

Továbbra is kérjük a támogatást másoktól is. Isten áldása legyen az adakozókon.

1995. május 9-től 1995. november 30-ig a következő testvérek adakoztak:

név nélkül 20 testvér	3.590.-
Kunszeri Miklósné	500.-
Gyúró Jánosné	2.000.-
Zsíros János	500.-
Név nélkül 5 testvér	200.-
Dér Jánosné és családja	1.000.-
Czikora Emilia	500.-
Czikora Lajos (Kardoskut)	500.-
Kalmár család	1.000.-
Szász István és felesége	1.000.-
Több testvér	260.-
Németh Márta	500.-
Borciszky Józsefné	250.-
Dr.Musztafa László (Szeged)	2.000.-
Kardoskúti testvérek	500.-
Több testvér	300.-
Gombkötő Józsefné	300.-
Mosolygó Miklós	1.000.-
Szödi Mihályné	1.000.-
Fürst Enikő	500.-
Kardoskúti gyülekezet	1.000.-
Tóth Lenke	500.-
Devosa Ilona	1.000.-
özv.Komár Sándorné	500.-
Dr. Kiss A.Sándor (Szeged)	1.000.-
Csehi Józsefné	100.-
Több testvér	270.-

Ebben az esztendőben a Harangszó újságra összesen 44.301 Ft. adomány érkezett.

Köszönjük minden kedves testvérnek a jó szívú támogatását.

Orosházi Harangszó - Kiadó: Evangélikus Egyházközség, 5900 Orosháza, Thék Endre u. 2. Felelős kiadó: Pintér János esperes. Felelős szerkesztő: Ribár János. Társ szerkesztő: Györi Gábor, Koszorus Oszkár. Készült az INICIALE BT. nyomdájában Orosháza.